

Supușii robiei toată viața

28 iulie 2004

Gili Cârstea

Pavel atinge în Evrei un subiect extrem de important, care se află la temelia confuziei religioase mai mult decât toate celelalte. El spune că omenirea se află în robia păcatului și rămâne așa doar de frica morții. Acest lucru este cât se poate de adevărat. De la individul cel mai umil, care doarme prin canalele marilor metropole, până la glorioasele imperii moderne, întreaga preocupare a omenirii este concentrată pe supraviețuire. Teama de moarte capătă forme variate de exprimare, pe măsură ce societatea devine mai emancipată, dar esența tuturor activităților umane, care atrag cele mai multe fonduri, rămâne supraviețuirea. Cele mai serioase eforturi se fac în domeniul militar, fie că este vorba de bani, cercetare sau personal. Securitatea națională are mereu prioritate, în fața ei toate celelalte nevoi sau interese ale societății pălesc.

Vă aduceți aminte de Turnul Babel? Frica de moarte i-a mobilizat pe acei oameni să caute soluții pentru securitate națională. Interesul pentru mântuire personală a dus imediat la confuzie, Babel devenind simbolul confuziei religioase. Iar când salvarea devine interesul primordial, oamenii pierd prețiosul dar al comunicării.

Psihicul uman are înscris adânc în el frica de moarte, iar noi numim așa ceva instinct de conservare. Era normal ca Satana să speculeze această breșă de securitate, produsă de păcatul lui Adam, așa încât să clădească pe ea un imperiu al terorii. El a reușit să instaleze și mențină această stare de robie prin frica de moarte. Miliarde au robit pe această planetă toată viața lor doar ca să supraviețuiască. Suntem programați, de frica morții, să facem orice compromis, să acceptăm orice condiții, să renunțăm la orice valori morale. Pentru un pas înainte pe scara socială suntem capabili de orice ticăloșii, deoarece ni se pare că așa ne mai depărtăm de amenințarea morții.

Dar domeniul cel mai reușit, unde Satana a dat lovitura de grație, a fost cel religios. Dumnezeu a promis mântuire? Bun. Să devină acesta țelul oricărei religii. Căutați mântuirea cu orice preț. Investiți toate eforturile, personale, denominaționale sau globale, spre a vă salva, pe voi și pe ceilalți. Construiți sisteme, inventați doctrine, promovați învățături care să ducă la mântuire. Trebuie să ajungeți cu orice preț și pe orice cale în paradis.

Și așa a fost. Cu orice preț și pe orice cale omenirea dorește să se salveze.

Din această momeală au mușcat toate religiile. În spatele eforturilor de mântuire se află însă frica de moarte, cu produsul ei final, confuzia. Creștinismul se ceartă de secole pe subiectul mântuirii. Credința, faptele, îndreptățirea, sfințirea, răpirea, toate se învârtesc în iureșul căutării disperate după mântuire, aruncând lumea creștină într-o confuzie fără precedent. Nici chiar în sânul aceleiași confesiuni nu domnește armonie în privința mântuirii. Biserica rămășiței este un

exemplu grăitor. Mântuirea este prin credință, prin fapte, prin amândouă, prin har, prin relație, prin dietă, prin lungimea mânecii de la cămașă, prin educație sau performanțe academice. Mai grav este că am pierdut prețioasa unealtă a comunicării, iar cuvintele înseamnă altceva funcție de viziunea pe care o avem despre mântuire. Confuzia rezultată a adus o altă stare deplorabilă. Suntem obligați să promovăm o evanghelie pluralistă, pe gustul și la nivelul de înțelegere al fiecăruia. Timpul a demonstrat că o asemenea evanghelie este neputincioasă exact în domeniul celei mai mari așteptări de la ea, mântuirea.

Pavel a perceput acest pericol și ne anunță că murind, Hristos a rupt vraja prin care omenirea este ținută în robia păcatului. Sinedriul a ales nelegiuirea în scopul vital al salvării poporului. Dar Hristos spunea: „Oricine va căuta să-și scape viața, o va pierde” (Luca 17:33). Ucencii n-au înțeles prea multe de aici, deși Hristos anunța astfel un principiu vital al caracterului lui Dumnezeu. Era „gândul lui Hristos,” care nu socotea că viața Lui este atât de prețioasă încât ea trebuie păstrată cu orice preț, prăbușească-se cerul. O umilință până la moarte când sunt în joc interese majore nu poate fi înrobite de Prințul Nelegiurii. Împotrivire până la sânge în fața nevoii de salvare a vieții pe calea nelegiurii este o stare străină firii pământești. Ea poate fi adusă doar de prezența Duhului Sfânt.

Dumnezeu pregătește acum un popor cu „gândul lui Hristos,” cu gândul lui Moise, care era dispus mai bine să fie șters din cartea vieții decât ca onoarea caracterului lui Dumnezeu să fie pătată. Despre ei se spune că intonau cântarea lui Moise și a Mielului. Ei au înțeles importanța profundă a chestiunilor din marea controversă și consecințele devastatoare ale necunoașterii caracterului divin. Ei nu-și vor iubi viața „chiar până la moarte,” rupând astfel forțele sclaviei lui Satana. Neputând fi speriați prin amenințarea cu moartea, nici cea veșnică, solia lor de a părăsi Babilonul va fi cât se poate de credibilă. Ei nu pot fi aduși la tăcere deoarece nu au nimic de pierdut. O asemenea viziune va lumina pământul cu slava lui Dumnezeu. Ești gata?
